

Sygn. akt: IX GC 845/14

UZASADNIENIE

Powód (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w P. wniósł o zasądzenie od Towarzystwa (...) w W. kwoty 4.365,27 zł tytułem odszkodowania z tytułu umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej, które nabył od poszkodowanego. Szkoda stanowiła koszt wynajmu pojazdu zastępczego na czas naprawy uszkodzonego pojazdu.

Pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości. Zakwestionował żądanie co do zasady.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

A. P. – właściciel pojazdu F. (...) o nr rej. (...) zawarł z Towarzystwem (...) Spółką Akcyjną w W. umowę ubezpieczenia auto casco. Pojazd S. (...) o nr rej. (...) był ubezpieczony w zakresie odpowiedzialności cywilnej w Towarzystwie (...) w W. (niesporne).

W dniu 1 maja 2013 r. kierujący pojazdem F. – A. P. jechał z miejscowości S. do swojego domku letniskowego w Z.. Za nim w tym samym kierunku jechała E. B. kierująca pojazdem S.. Bezpośrednio do domku letniskowego prowadziła droga gruntowa. W chwili wykonywania manewru skrętu w lewo w drogę gruntową kierująca pojazdem S. uderzyła w lewy bok pojazdu F.. Po kolizji E. B. złożyła oświadczenia, w którym wskazała, że jest odpowiedzialna za powstałe zdarzenie. Następnie złożyła kolejne oświadczenie, w którym wskazała, że to nie ona przyczyniła się do przedmiotowego zdarzenia (niesporne, oświadczenie – k.24, oświadczenie (2) – akta szkodowe).

Wyrokiem z dnia 17 kwietnia 2015 r. wydanym przez Sąd Rejonowy w Kartuzach II Wydział Karny A. P. został uniewinniony od zarzutu, że to on spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym poprzez wykonanie manewru skrętu w lewo w drogę gruntową i zajechanie drogi wyprzedzającemu go pojazdowi S. (wyrok, k.172 akt II W/237/15).

Szkoda w pojeździe F. została zgłoszona pozwanemu ubezpieczycielowi w dniu 2 maja 2013 r. Uszkodzony pojazd został wstawiony do warsztatu naprawczego w dniu 6 maja 2013 r.. W dniu 7 maja 2013 r. zostały przeprowadzone oględziny pojazdu przez (...) (zgłoszenie szkody – akta szkodowe, arkusz naprawy – k.38).

W dniu 4 czerwca 2013 r. A. P. złożył pismo do pozwanego, w którym wskazał że rezygnuje ze szkody i wniósł o przesłanie dokumentacji do (...) celem likwidacji szkody z auto casco (pismo – akta szkodowe).

Naprawa pojazdu została ukończona w dniu 13 czerwca 2013 r., tego dnia też wydano pojazd (tzw. arkusz naprawy pojazdu – k. 89).

W dniu 7 maja 2013 r. pomiędzy poszkodowanym a powodem została zawarta umowa najmu pojazdu zastępczego, w oparciu o którą otrzymał on do użytkowania pojazd F. (...) (umowa najmu – k. 29-31, pełnomocnictwo – k. 32, cennik – k. 33).

Wierzytelność z tytułu zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego wobec ubezpieczyciela poszkodowany przelał na powoda w drodze umowy cesji (umowa cesji – k. 34, oświadczenie dla ubezpieczyciela – k. 35).

Najem trwał od 7 do 28 maja 2013 r. i z tego tytułu powód wystawił fakturę VAT na kwotę 4.365,27 zł (control card – k. 36, faktura vat – k. 39).

Pismem z dnia 10 czerwca 2013 r. powód wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 4.365,27 zł (wezwanie – k. 40-43).

Powołany wyżej stan faktyczny sąd ustalił w oparciu o wskazane dokumenty, które nie budziły wątpliwości co do wiarygodności.

W niniejszej sprawie na okoliczność przebiegu zdarzenia z dnia 1 maja 2013 r. w miejscowości Z., złożenia oświadczenia w przedmiocie wskazanej kolizji dopuszczono dowód z zeznań świadków E. B. /178-178v/ i A. P. /207-208/. Osoby te były bezpośrednimi uczestnikami kluczowych dla sprawy zdarzeń. Świadek E. B. zeznając potwierdziła jedynie, że najpierw złożyła oświadczenia, w którym uznała swoją winę za przedmiotowe zdarzenia, a następnie, że złożyła oświadczenie, w którym wskazała, że nie to nie ona spowodowała kolizję. Z kolei świadek A. P. opisał szczegółowo przebieg zdarzenia. Zeznał, że przed wykonaniem manewru skrętu w lewo włączył kierunkowskaz. W ocenie Sądu z powyższych zeznań nie da się wywieść bezsprzecznie, kto ponosi odpowiedzialność za powstałą kolizję. Z jednej strony kierujący pojazdem F. stwierdza, że wykonał prawidłowo manewr skrętu, z drugiej kierująca pojazdem S. zaprzecza jakoby to ona była odpowiedzialna za zdarzenie.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo jako niezasadne podlegało oddaleniu w całości.

Roszczenie powoda ma swoją podstawę w normie art. 822 § 1 k.c. w zw. z art. 509 § 2 k.c. Powód nabył wierzytelność ze wszystkimi prawami od poszkodowanego. Zgodnie z powołanym przepisem przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Roszczenie powoda znajduje nadto podstawę w normie określonej w art. 34 ust. 1 Ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. z 2003 r. Nr. 124 poz. 1152 ze zm.).

Spór dotyczył zasady roszczenia. Pozwany zakwestionował, że kierująca pojazdem S. ponosi odpowiedzialność za kolizję. W ocenie Sądu zeznania świadków nie dały podstawy do ustalenia jak wyglądał przebieg zdarzenia. Nie można zatem przypisać odpowiedzialności podmiotowi ubezpieczonemu w zakresie odpowiedzialności cywilnej u pozwanego. W tej sytuacji, aby ustalić, jak wyglądał przebieg zdarzenia należałoby ocenić moment rozpoczęcia manewru zarówno przez kierującego pojazdem F. oraz kierującą pojazdem S.. Zasadnym jest bowiem ustalenie, kiedy kierujący pojazdem F. rozpoczął manewr skrętu w lewo, na jakim etapie manewru znajdował się wówczas pojazd S.. Chodzi tu także o ocenę, czy S. znajdował się na lewym pasie, kiedy F. rozpoczął swój manewr skrętu.

Postępowanie w sprawie karnej przed Sądem Rejonowym w Kartuzach II Wydziałem Karnym (sygn. akt II W 237/15) zakończyło się uniewinnieniem A. P.. Powyższe nie oznacza jednak, że odpowiedzialność za przedmiotowe zdarzenie ponosi kierująca pojazdem S.. Ta kwestia nie została rozstrzygnięta w postępowaniu karnym. Gdyby nawet jednak została rozstrzygnięta to tutejszy Sąd byłby związany tym rozstrzygnięciem tylko w przypadku wyroku skazującego (art. 11 kpc). W sytuacji uniewinnienia rozstrzygnięcie sądu karnego nie jest wiążące w niniejszym postępowaniu. Dodatkowo wskazać należy, iż opinie biegłych wydane w sprawie karnej mają jedynie charakter dokumentu i nie stanowią dowodu w niniejszej sprawie. Dołączenie akt sprawy o wykroczenie wiązało się z tym, iż informację o toczącym się postępowaniu sąd powziął z zeznań świadka.

Z tych wszystkich względów istotną kwestią było wykazanie i to przez stronę powodową, kto ponosi odpowiedzialność za zdarzenie. Dla powoda był to fakt prawotwórczy (art. 6 k.c.). Dochodząc odszkodowania był on zobligowany w pierwszej kolejności wykazać odpowiedzialność ubezpieczonego u pozwanego kierowcy.

Tymczasem powód nie złożył choćby wniosku o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego na tę okoliczność, a dowód ten niewątpliwie byłby przydatny dla oceny przebiegu zdarzenia, a przede wszystkim oceny czasowo-przestrzennego manewrów.

Tylko po wykazaniu, że odpowiedzialność za kolizję ponosi kierująca pojazdem S. można dokonać oceny zasadności najmu pojazdu zastępczego w okresie naprawy pojazdu F..

W tej sytuacji powództwo podlegało oddaleniu wobec nie wykazania zasady roszczenia.

O kosztach sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. Pozwany wygrał w całości sprawę i na należne mu od powoda koszty złożyły się kwota 60 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego według stawki minimalnej na podstawie § 6 pkt 3 w zw. z § 2 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. 2002 Nr 163 poz. 1349 ze zm.).

ZARZĄDZENIE

- (...).